

21/7/1929.
φ. 12.

Ἡ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Ἐφημερίς
ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορροεῖς
θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
κι' ὁ Ἄρβας θὰν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
κι' εἰς τὸς Πάτρας κατοικοῦμεν

Ἔτος Χίλια κι' ἑννηακόσια μὰ καὶ εἴκοσι κι' ἑννῆά
καὶ τὸ τρυφερὸ ζευγάρι ταξιδεύει στὰ Χανιά.

Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ
εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ

Εἰς δραχμὰς πηνήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
Ἐπιστολὰς καὶ συνδρομὰς
προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Τὸ παρὸν μαζί μετὰλλα μιὰ ντουζίνα συμπληρώνει
κι' ἐκλογῶν δεινὴ μανία μετ' ἡ ζέσητ' ἡμῶν φουντώνει.

Ἰουλίου μηνὸς πρώτη καὶ καὶ εἰκοστὴ μαζί κι' ἀντάμα
καὶ ὁ Βλάχος κάνει ἐγκρίνια γιὰ νὰ γίνεταὶ ρεκλάμα.

Καὶ τραγοῦδι νέο στήνω
γιὰ τῶν ἐκλογῶν τὸ θρήνο
κι' ὅπως πάντα—καλὸ νᾶχω
βλέπω ἐδῶθε πρὸς τὸ Βλάχο
μὰ κι' ἐκεῖθε πρὸς τὸ Ντίνο
καὶ τοὺς δυὸ μαζῆ τοὺς κρίνω
καὶ σὲ σᾶς τοὺς παραδίνω.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ σβύση τῆς Βουλῆς μας ἡ φωνὴ
κι' ἄλλο θέαμα, ὡς τὸσο, τὴν Ἑλλάδα συγκινεῖ
νέος σάλος συνταράσσει
νέο εὐθυμο γιορτάσι
νέος φοβερός ἀγὼν
νέον σάλον ἐκλογῶν
κι' ὁ καθένας ἄψε, σβύσε ἐκεῖ τρέχει, νὰ προφθάση
φοβερὰ ζητωκραυγῶν

Ἑλληνάδες! Ἡ χαρὰ σας ὡς κι' ἐμένα συγκινεῖ
καὶ ποθῶ κι' ἐγὼ ν' ἀκούσω λιγουνάκι τῆ φωνῆ
γιατ' ἀλήθεια εἴσθε πρῶτοι
ὄταν εἶν' γιὰ φαγοπότι
καὶ πριχοῦ καμπάνας κρότοι
ἀντηχήσουν ζωηρῶς
δὲν ζητᾶτε σεῖς καθόλου τὸ γιατί καὶ τὸ διότι
ἀλλὰ τρέχετε γοργῶς

Τι χαρὰ; τι χαρὰ! Ὅλα εἶναι ἀνθηρὰ
καὶ ὁ Βλάχος ἐτοιμάζει χίλια ἐγκαίρια στὴ σειρὰ
εἰς τὴν χώραν τῆς ἐλαίας
μὰ καὶ τῆς πορτοκαλέας
μέσ' τῆς κρίσεως τὸ σάλο
ἄλλο ζήτημα μεγάλο

Ἐκλογαὶ Δημοτικαὶ
καὶ ὑποψηφίων πλῆθος
προχωροῦνε ὡς συνήθως
κι' ἔποντ' ἄλλαι ἑορταὶ
καὶ κττάζω τὴν μπαράκα
καὶ θυμᾶμαι τὰ παλῆα
τῆς κουμπούρας καὶ τὰ τράκα
καὶ δὲ βγάνω μιὰ μιλιὰ

Πῶς ἐπέρασαν ἄχ! ὄλα!
καὶ ἡ κάλπη κι' ἡ μπιστόλα!

Τώρα ὅπως τσ' ἀποπάτοι
πᾶς καὶ πέρνει τὸ χαρτάκι
κι' ἐκεῖ, γράφεις... συμπληρώνεις
τὸ μαζώνεις, τὸ διπλώνεις
καὶ στὴν τρύπα τὸ πετᾶς

κι' ἀπὸ 'κεῖ τὸ Δήμαρχό σου, βγάνεις καὶ τοὺς Βουλευτὰς.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ σβύση τῆς Βουλῆς μας ἡ φωνὴ
καὶ τῶν ἐκλογῶν ὁ σάλος τὴν Ἑλλάδα συγκινεῖ
καὶ ὁ Βλάχος!... τί χαμπάρι!
πῶς κυτᾶει νὰ τουμπάρη
μὲ τὸ ψεύτικὸ τοῦ κλάμμα
μὲ κουβένταις καὶ ρεκλάμα
τὸν καθένα Πατρινοῦ
μὰ κι' ἐσεῖς νὰ φυλαχθῆτε,
μήπως παραπλανηθῆτε,
καὶ πηγαίνετε ψηφίστε
μοναχὰ τὸν ἱκανό!

12

**Πώς ο Κλάπας με τον Φάπαν,
 κι ο καθένας πάλι μόνος
 την συνάντησιν χαρήκαν,
 ΝΟΗ κατά τοῦ ΠΟΞΕΙΔΩΝΟΣ**

Φ.—Κορδατός και στολισμένος είναι σήμερα πολύ
 ξουρισμένος επί πλέον με τὸ μούτρο σάν γουλί
 Κ.—Μάθε διόλου δὲν μ' ἀρέσεις με τὸν τρόπον, ποῦ μιλάς
 και μοῦ μοιάζει... ὅτι θέλεις γιὰ νὰ με περιγελάς
 και πρὶν ἔχουμε σκοτούρες φασαριάς, κουμπουριάς...
 συμμαζέψου...
 Φ.— ὦχ! ἔρωμησαν, ἀδερφοῦλι, οἱ γειτονιᾶς...
 κι ἔβαρέθηκα ν' ἀκούω τῶν θνησκόντων τῆς φωνᾶς
 Κ.—Κάμε πέρα, μπεζβεβήν!
 Φ.—Μπᾶ... κακὸ, ποῦ νὰ σοῦ γένη! ;.. Ἄλλο τοῦτο! Τ' εἶν αὐτό;
 τί φωνάζεις δυνατά ;
 Κ.—Πάου κάτω στὸ λιμάνι
 ποῦ ἀγῶνας θὰ γενῆ
 Φ.—Κι' ἔχεις μήπως τὸ φιομάνι,
 ποῦ πολὺ σὲ συγκινεῖ ;
 Κ.—Κακομοίρη! Ἐκεῖ κάτω, ἔχουν ὄλα τὰ κονφόρτε...
 Φ.—Κι' ἴσως πᾶς κι' ἐσὺ γιὰ κόρτε...
 Κ.—Τὸν κακὸ ψυχρό σου, φλάρο,
 ἐγὼ πάου νὰ γουσιάρω
 Φ.—τότε ἂν ἔλθω ἀπὸ κοντό σου, τίποτε δὲ θὰ σοῦ πάω...
 Κ.—Νὰ μοῦ πάρης ; Ἄν θές... ἔλα... κάλλιο νάχω και παρέα.
 Ἔτσι μᾶλλον και οἱ δυὸ μας θὰ περάσουμε ὠραία.
 Φ.—Ὅπως ἔκατσα δὲν βλέπω πρὸς τῆς θάλασσας τὸ κύμα
 Κ.—Κάτσε τότε, παραπέρα, γιὰ κουνήσου κᾶνα βῆμα
 Κι' ἐπὶ τέλους, οὔτε βλέπεις κάμε πῶς με κουβεντιάσεις
 Κι' ὄσαις βλέπεις, ὄσους βλέπεις μὴν ξεχνᾶς νὰ μ' ἀραδιάζης
 Ἐγὼ ἄνωρισα τὸν Κᾶη τὸν καλὸ καθηγητὴ
 στολισμένον και ντυμένον μ' ἐπιμέλειαν ἀρεκτῆ.
 Τόνε βλέπεις ποῦ γεμάτος μ' ἀγαθότητα γελᾷ
 και μοῦ μοιάζ' ἀπὸ κεί πέρα νὰ σοῦ γνέφη ; σὰ μιλά,
 Φ.—Κι' ἡ Κυρία ποῦν' καντὰ του ;
 Κ.— Δὲν γνωρίζεις τὴν κυρά του ;
 πῶχει μιὰ χρυσὴ καρδιά ;
 Φ.— Μὰ ἐκ' εἶναι κι' ἄλλη μία
 Κ.—Δὲν γνωρίζεις, μωρὲ Φάπα, τοῦ Τσιτσιλό τὴν Κυρία ;
 και τὸν κύριο Τσιτσιλό ποῦν' ἀπὸ τὴν Ἰταλία ;
 Φ.—Και τὸ κότερο ποῦν' στέκει ; Θᾶνα κάποιου παραλῆ ;
 Κ.—Αὐτὸ εἶναι τοῦ λεβέντη τοῦ κύρ Κόλλα Σοφοκλῆ
 Π' ὅταν θὰ τὸν κουβεντιάζης γιὰ τὰ σπόρτ θὰ σοῦ μιλή.
 Φ.—Διακρίνεις ἐκεῖ πάνω ποῖα ἔναι ἡ μία ποῖα ἡ ἄλλη ;
 Κ.—Πρῶτα βλέπω ὀλοδροσάτη τὴν Ἐλένη τὴν Τοπάλη
 και κυτᾶζει τὴν Τριάντη τὴ χαριτωμένη Νίνα
 ἀκολουθῶς τὴ Λουίζα με μετσοξοτ' ἀπ' τὰ φῖνα,
 μιὰ χαρὰ τὴν Εὐγενίαν, και τὸν κύριο Σφακιανό,
 ποῦ μᾶς ἤλθ' ἀπὸ ταξειδι τελευταίων μακρονό.
 Φ.—Μὰ δὲν βλέπ' ὅμως... γιὰ κύτα... μὴν ἰδῆς κι' ἐσὺ τὸν
 Κ.—Μὰ δὲν πῆρες ἴσο! χαμπάρι ; [Μπάρου
 πῶς ἐκτύπησ' ὁ καυμένος, πρὸ ὀλίγου τὸ ποδάρι ;
 Φ.—Κι' ὁ ἀγῶνας πῶς θὰ γίνῃ ;
 Κ.—Στὸ ποδάρι τ' ἕνας ἄλλος, τέλος πάντων, θὲ νὰ μείνῃ!
 Φ.—Τοῦ Σωκράτη Χρονοπούλου μ' ἀχνὸ μῶβ, δὲν εἶν' ἐκείνη;
 με τὴ νύφη μας Ψημάδη ;
 Κ.— Νὰ μιλάς με ἡρεμία.
 Μ' ἐμπριμὲ κι' ἐγὼ τὴ βλέπω, γένος ἔξ' Ἱερεμία
 και τὸν Τάσση, -τι χαρὰ μας! ποῦ μᾶς ἤλθ' ἀπ' τὴν Ἀγγλία!
 Καὶ τὸν Νι Γεωργακόπ'λο δικαστὴν ἐκ τῶν ἀρίστων
 κι' ἀπὸ πίσω του λιγάκι βλέπω τὸν Φεφὲν τὸν Χρηστον
 τὴν καλὴ γλυκεῖα του κόρη και με σάφια τὴν κυρά του

και τὸν κύριο Γκαλονόμο, ἀφοῦ ἤλθε κι' ἡ σειρά του
 Φ.—Ὅπως εἶσαι.. βλέπεις ἄλλη ;
 Κ.— Πῶς ; Ταῖς δύο Λυμπεράλλη.
 τὴ Φινοῦλα τὴν ὠραία και τὴ Μάρω τὴ μεγάλη.
 Κι' ἄλλους δύο ἐκ τῶν ἀρίστων δικαστᾶς
 ἐδῶ κυτᾶζω,
 ἦτοι τὸν Περιφανᾶκη και Φραγκούλην σ' ὀνομάζω.
 Κ.—Μὰ δὲν βλέπεις πῶς ἀρχίσαν κι' ἐκεῖ κάτω τὸν ἀγῶνα ;
 Φ.—Βλέπω και τὴν Τραυπαδώρου, ποῦ μοῦ μοιάζει μιὰ μαν-
 τῶνα,
 και τὸν Γονατὰ τὸν Κώστα ποῦ φορεῖ μαῦρα γιαλιά
 και τὸν Γιώργη Καραβίτη, ποῦ δὲν βγᾶν' οὔτε μιλιὰ,
 σάν ποτὲ σεκλεισιμένον
 και τὸν φίλον Παπαδάτον ποῦν' τῆς ὠρας ξουρισμένον
 και τὸν Μίμην Οἰκονόμουφίλιτατόν μου, π' ὄρισμένον
 δὲν θὰ πρόσμενεν ἡ τσάκα νὰ τὸν πιάσῃ στὰ γερά
 και νὰ ἰδῆ τ' ὄνομά του στὴν «Καμπάνα» στὴ σειρά...
 Κ.— Τὴν Μαρίτσο Μαριάνθη ποῦρθε πάλι καμαρώνω
 ἄρτι ἐκ τῶν Ἀθηνῶν
 και τὴν Ἑλλη δύο λουλούδια, ποῦ τὰ βλέπω και δὲν σῶνα
 μᾶ... τοὺς ψάλλω με τὸ χρόνο
 νὰ τὰ χαιρέτ' ὁ ἀνθῶν
 Βλέπω τὴν Γιαννακοπούλου τὴν Εἰρήνην, ἄστρο λαμπρό
 ποῦ μ' ἀφέλεια κυτᾶζει τὸν ἀγῶνα στὸ νερό,
 τὸν καλὸν τὸν δικηγόρο τὸ Γεωργόπουλο Λεωνίδα
 και τὸ Γιάννη τὸ Γιαννικό ἐκεῖ δὲ κι' αὐτοῦ τὸν εἶδα.
 Φ.—Τὸν Θωμόπουλον δὲν εἶδες ;
 Κ.— Πῶς ; Μὰ και τὸν Προκοπίου
 ποῦ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου
 νὰ τοῦ τρέφῃ και ν' αὐξάνῃ τὸ μικρό του τὸ βλαστάρι,
 ποῦ τὸ βλέπω ἀπὸ κοντὰ του τὸ χρυσὸ του τὸ καμάρι.
 Φ.—Κύτα ἐκεῖ τὸν Νι Καρβούνη ποῦ τὸ μάτι ἐδῶ γυρνᾷ...
 Κ.—Και τὸν Νι Κοζάκο βλέπω και τὸν Ἄλφα τὸν Βουρνᾶ.
 Φ.—Και τὸν Νίση τὸν Γεωργόπ'λο δὲν κυτᾶζεις ; ποῦ... κυτᾷ...
 Κ.—Ψάχνω ναῦρω τὸ Βγενόπ'λο, π' εἶδα κάπου ἀρπαχτᾶ.
 Φ.—Τὸ Μιχάλη τὸν Κορνέλο βλέπω, ποῦ μᾶς χαιρετᾶ
 ποῦ τὰ φῖνα πᾶνα ἔχει και με δόσεις τὰ πωλεῖ
 μῖας μάγκας, ἐξαιρέτου, ποῦνε πρώτη, και καλὴ
 κι' ὄμοιο πᾶνο στὴν ἐξέδρα οἴκου Ἐρμπαρ ἀνιχεῖ
 και τ' ἀκούς, ὡς τὸ νησάκι, σάν τις νότες του ἡχεῖ :
 Κ.—Ἄκου τί φωνὴ κι' ἀντᾶρα στὸ Γουῶτερ τὰ παιδιὰ :
 κύτα πῶς τὸ κύμα σκίζου με ἀκούραστη καρδιά :
 Φ.—Μπράβο **ΝΟΗ!** και **Ποξειδῶνα!**
 ποῦ λαμπρὸν κανετ' ἀγῶνα!
 Κ.—Κύτα κείθε τὸ Θωμόπ'λο... τὸν Τηλέμαχο Σαρλῆ
 καλὸν νέον, δικηγόρον π' ἀπ' τὰ τζάμια σ' ὀμιλεῖ...
 Φ.—Νὰ κι' ὁ Τάκης Κοτρωνόπ'λος ὑποψήφιος κι' αὐτός
 ὄν και πρέπει νὰ ψηφίστε ἱκανῶς κι' ἐκλεκτικῶς
 και τὸν φίλο μου Μαρίνο, ἐδῶ πέρα τὸν εὐρήκα,
 και με νέα τουαλέττα τοῦ γιατροῦ μας τὴ Μαρίκα.
 Κ.—Μ' ἐμπριμὲ τὴν Στάμου βλέπω και τὰς Δημητρακοπούλου,
 μιὰ με σᾶξ, με ρουξὲ τὴν ἄλλη και τὰς δυὸ Ρηγοπούλου,
 τὸν ἐξαιρέτον Ἐφέτην Μιστριώτην και μαζὺ του
 τὴν Χρυσὴ τὴν ἀδελφὴ του
 Καὶ στὴν ἄκρη κεί ποῦ βλέπω, ποῖος νὰ εἶναι, μὰ με σκουφο
 Φ.—Πῶς ; Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδες τὸ Λαλάκη μας, τὸ Ρούφο;
 Κ.—Εἶδα τώρα, μὴ φωνάζεις, και ποῖο πέρα μιὰ ἀδραξιά,
 και τὸ Γιάννη τὸ Σκαλτσᾶ.
 Φ.—Ἄ! ὠραία!! Βλέπω τώρα...
 Κ.—Μὰ κι' ἐπάνω μέσ' τὴν ὠρα
 εἶδα και τὸν Παπαδόπ'λο χημικὸ με τὰ λευκὰ
 και τὸν Νίκα τὸν καλὸν μας, τὴν ἀρραβωνιαστικᾶ.
 ποῦ μᾶς κάνουν πῶς δὲν βλέπουν.
 Δὲν τὸ νοιάθεις ; Ἀπὸ κειά...
 Φ.—Τὸν Ἀπόστολο τὸ Στράτο βλέπω νᾶν' κι' αὐτός ἐδῶ
 τὸν Ἀλέξι Μανωλόπ'λο, τοῦ Μαράτου τὸ γαμβρὸ
 τὴν καλὴ μας Θεοχάρη
 και τὴν Τσόπελα κοντὰ τῆς πῶχει ξέχωρη τὴ χάρη.

Κ.—Βλέπω και τόν Γαλανόπ'ο και τόν τὰ Βασιλακόπ'ο
 πού διαβάσει κι' ἐδῶ πέρα συνεχῶς ἐφημερίδα
 τὸ Ἑρρικό Γεληγιώτη πούν τὸ μάτι του γαρίδα
 τὸν Καμπίτη τὸν Γιαννάκη και τὸν φίλο μᾶς Ἰγγλέση
 τὸν Μαίικ Φέιτζιν ἐπίσης, πού τὸν βλέπεις ἂν σ' ἀρέσει
 τὸν Ἀνδρέα Καλαντζόπ'λο

και τὸν Τάκη τὸν Γεωργόπ'λο
 τὸν Ἡλιῶ τὸν Ἀλεξόπ'λο

τὴν κυρία Κατραμάδου μὲ τὰ μαῦρα μιὰ χαρὰ
 μ' ἐμπριμὲ δὲ τὴν Μανούσαν τὴν ὠραία, στὴ σειρά.

Φ.—Γκόλ! Ἀκούεις;.....

Κ.— Ἐπὶ τέλους! Σὺ μοῦ ζάλισες τὸ νοῦ
 Δὲν μ' ἀφίνεις νὰ κυτάξω και πρὸς τὴν Ἀυγερινού.

Φ.—Κύτα... Κύτα και κειὸ πέρα και τὸν Κ. Μαρουλάκο
 ἀστυνόμον, καλὸν φίλον και τὸν Ντρέ, βρὲ σὺ, τὸν Τάκη
 πού ὡς ἔμαθα ἕνα βράδου, εἰς τῆς «Χαραυγῆς» τὰ μέρη
 κάποιαις τέσσαρες τσιπούραις
 κάτι ἄλλα και σαλάταις κι' ἄλλαις λίξαις και λιγούραις
 και τοὺς βρῆκε χαρομέρι!!

Κ.—Κι' ἐκατέβηκε;... ὁ... ποῖος;

Φ.— Ἐβρεῖ ὁ Τάκης δι' αὐτά!

Κι' ἕνας κάποιος πού βουτᾷ στὸ Γουῶτερ σὰν ἀγγοῦρι

Κ.—Νὰ κι' ὁ Γιώργης Μακρυδάκης και ἡ δεσποινὶς Σινούρη
 γλυκνυτάτη και μὲ χάρι, κι' ἡ κύρια Κουτρονκόη
 και ὁ ἄνδρας τῆς κοντὰ τῆς πού τὴν ἔφτασε στὸ μπόι
 κι' ἡ Παλαμιδᾷ γιὰ κύτα πού μᾶς ἦλθ' ἀπὸ τὴν Τῆνο...

Φ.—Μὲ τὰ κίτρινα τὴν βλέπω κι' ἂν σοῦ λέου ψέμμ' ἄς μείνω!
 τὸν Φωτόπουλο δ' ἐκεῖθε βλέπω σ' ἕνα φορηγὸ
 και πῶς ἦθελα νὰ ἦμουν ἐκεῖ πάνω θά, κι' ἐγώ...

Κ.—Κύτα και τὸν Δημητρόπ'λο τὸν Γιωργάκη μὲ τὴν κόρη
 π' ἀρζαντέ πού ἡ ματιὰ μου δὲν τὸν ἐβλεπε κι' ἠπόρει
 τὸν λεβέντη Κουμανιώτη τὸ νοδάρο παρ' αὐτίκα

και περὶ πέρα και τὸ Θάνο τὸν καλὸ πού λέν' Τσαλιτῆκα

Φ.—Βρὲ, δὲν εἶδες και τὸν Κούρη τὸν ἀγαπητὸ μᾶς Βλάσση
 π' ὅταν σ' εβρη μὲς' τὸ δρόμο θέλει ἀμέσως νὰ κεράσει;
 τὴν γλυκειὰ του τὴ μικροῦλα δὲν κυτᾶς, δὲν σημειώνεις
 τι κυτάξεις και θαμπώνεις;

Δὲν κυτάξεις τὸν Παράσχο τὸν Δημήτρι στὰ σταχτιά
 τὸν καλὸν μᾶς Ἀχιλλεῖου

Κ.— Πᾶψε μοῦφαγες τ' αὐτιά.

Κι' ἔλα κύτα κατὰ δῶθε γιὰ νὰ ἰδῆς και μιὰ κοπέλλα
 Μιὰ δροσιὰ, πολὺ ὠραία, τι ὠραία! μιὰ τρέλλα!
 τὴ Βασιλοπούλου Βάσω θελκτικὴ, ζωγραφιστὴ
 μὲ τὰ κίτρινα, κι' ὁ Ράπτης ὁ νοδάρος ἀπὸ 'κει.

Φ.—Νὰ κι' ὁ Φέγγος, ἐπὶ τέλους! κι' ὠραία Μαυροειδῆ
 Βλέπω και τὸ Μιχαλόπουλο ὅστις κάθετ' ἀπὸ 'κει
 τὴν κυρία Ἀφαιδίτη Ρουμελιώτη μὲ λευκὰ
 και τὴν Β. Δημητροπούλου μὲ ριγὲ μεταξωτὰ

Κ.— Και δὲν βλέπεις και τὴν Μαρκου πῶχει γύρω νὰ παιδιὰ;
 Δὲν κυτᾶς, πού δοκιμάζει, ἰδιαιτέρη χαρὰ;

Φ.—Ψάχνω ναῦρω τὸ Σιάνο. Ἐδῶ κάπου θὰν' κι' αὐτὸς.

Κ.— Λές; τὸ Γιάννη;

Φ.— Ναι τὸ Γιάννη! ἴγιατ' ἐγίνηκ' ἀκουστός.

Κ.— Ἄμ' αὐτὸς δὲν ξεκολάει ἀπ' τὰ ΟΛΥΜΠΙΑ ποτὲ
 κι' ὅταν θέλεις ἐκεῖ πέρα θὰ τὸν εὔρης, ἀδεοφέ..
 ἐκεῖ πέρα ἔχει γίγει, ὁ κύρ Γιάννης; σὰν τὴ κλωσσα
 κι' ὅταν ἔλθῃ νὰ καθίση, τὸ λοιπὸν, στὸ καθισμά του,
 μπράφ! ἀμέσως τὰ κορίτσια και μαζεῦνται κοντὰ του
 και Ἄλμα κι' ἡ Μπεμποῦλα
 κι' ὅσα ἄλλα εἶναι... οὐλα!

και ἀκοῦν τὰς συμβουλάς του και διηγῆσεις κεχηγόντα
 ὕπως κᾶνουν τὰ πουλάκια, δηλαδὴ κοντὰ στήν.. κότα
 ἀφοῦ και εἰς τὸν Μαμάση πῶφθασες προχθὲν μιὰ μέρα
 τόσο αὐτὸς κι' ἡ κυρὰ του μιὰ φιλόστοργη μητέρα
 και καλὴ νοικοκυρὰ του

Ἔσα ἦσαν κι' ἐκεῖ κοριτσάκια ἀπὸ κοντὰ του
 ἔμαζεύθησαν ἀμέσως γύρω, γύρω στὴν ποδιά του
 γιὰ ν' ἀκούσουν καλὰ λόγια και τὰ διηγήματά του,

Φ.— Ἄκου!... Γκόλ! τὰ παληκάρια

Κύτα πῶς ὁμοῦν σὰν ψαρία

Κύτα τὸν Πολυκαλᾶ μᾶς τὸν ἀγαπητὸ Θανάση.
 Πού ὁ φίλιτος Κομπότης πάει πειρὰ νὰ τὸν ξεχάση
 κι' ἄς πηγαίνουν κάθε βράδου εἰς τοῦ Βλάχου τὸ σαλόνι
 και χαλᾶν ἐκεῖ τὸν κόσμο π' ἔθεος νὰ σὲ γλυτιῶνῃ.
 ἄχ; πῶς πάει νὰ λησιμονήση. τόσα γλένια πῶχουν κάνει,
 τόσα γέλοια κι' ἱστορίας μωρὲ Κλάπα, μπεχλιβάνη!
 και οἱ ΝΟΠ μὲ πῦρ και λαῦρα ἀγωνίζονται γερά,
 κι' ἄλλο ἕνα, ἦτοι πέντε βάνουν τούτη τὴ φορὰ
 τοῦ καλοῦ τοῦ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ τὴ δευτέρα τὴ σειρά.
 Ἐδῶ μάχεται ὁ Μπάρου, Ἔρτος και Συνοδινός
 μὰ κι' ὁ φίλος Τσιτσιλιάνος πού κι' αὐτὸς εἶνε δεινός

Φ.— Κύταξ' ἄλλοι!...

Κ.— Τώρα θάρθουν και αἱ πρώται τῶν σειραὶ
 και νὰ ξέρης πῶς κι' αἱ δύο εἶνε ἐξίσου ἰσχυραὶ.

Φ.— Βλέπεις μάχη δυνατὴ;

Τὸν Ὀνούφριο τὸν βλέπεις πού πολὺ ἔχει ξανοιχτῆ;

Κ.— Καμαρῶνῶ τὸν Δελέρνια ἀλλὰ και τὸν Περραλιᾶ
 τὸν ψηλὸν στενὸν σὰν στέκα, μᾶλλον σὰν ξυλοσουγιᾶ.

Φ.—Εἶδες τὸν Οἰκονομόπουλο; Εἶδες τὸν Ἀθανασόπουλο
 εἶδες τὸ Γεροθανάση και τὸν Ἀραβαντινὸ;
 στὸ κολύμβημα δεινός.
 κύτα λάθη,...

Κ.— Θὲς ἀκρίβεια! Δὲν κυτάξεις τὸ Μπελιέ;
 Μωρὲ Φάπα μερελέ.

Δὲν κυτᾶς τὸν Οἰκόμου, Κωνσταντίνου τε και Γάικα;
 κύτα ὁρμὴ ἀπ' τὸ Χαράρη, τὸ Δαράβαλη πού εἶπα!

Φ.—Μὰ τι θέαμα ὠραῖο! τι κορμιὰ ἠλιολοιμένα!
 μὲ προόδους ἐξαιρέτους! Μπράβο—μπράβο στὸν καθένα

Κ.—Μὰ νομιζώ... ὅτι ἦλθαν, σὰν ἰσόπαλοι κι' οἱ δύο

Φ.—Ἐτσι ἐφάνη και σ' ἐμένα, πῶς μπορῶ νὰ τ' ἀρηνηθῶ.
 Μά...

Κ.—Μὴν πῆς μεμψιμοιρίες...

Φ.— Ὅχι! Ἐπαινον θὰ ψάλλω!

και γιὰ τῶνα Σωματεῖο, ὡς ἐπίσης και γιὰ τ' ἄλλο
 και τοὺς δίνω μιὰ εὐχὴ
 ὡς τοῦ χρόνου νάχουν κάμει μιὰ μεγάλη προκοπὴ.

Τὰ Μπαῖν—Μίξτ κιθαρωδῶ ὅπως τάειδα ἀπ' ἐδῶ μ' ἕνα κιάλι δυνατὸ.

Φ.—Πῆγες λαιπὸν, βρὲ, Κλάπα σὺ, στὴν ἄκρη τῆς θαλάσσης,
 πού γίνονται τὰ μπαῖν τὰ σμιξτ, ποδάρια ν' ἀπολαύσης,
 πῆγες νὰ ἰδῆς ἀφρόπλαστα κορμιὰ, χυτὰ στραγάλια
 πού πῆγα ἐγὼ και μοῦτεσαν πού λές, λαιπὸν, τὰ σάλια;

Κ.—Δὲν πῆγα, βρὲ παράλυτε, διαβόλου σουσουράδα,
 γιὰτ' ὅποιος πάει φαραμονάει ἐκεῖ, σὰν τὴ φοράδα
 κι' αὐτὸ τὸ ξέρω, πρὶν τὸ πῆς ἐσὺ μὲ τὴν ἀράδα

Φ.—Πῆγες νὰ ἰδῆς στὴν ἀμμουδιά, πού κᾶνουν παιγιδάκια
 σὲ κάποιαν ἄκρη, ἀφρόπλαστα, μεταξωτὰ κορμιὰκια;
 Πῆγες νὰ σμιξῆς τὸ λοιπὸν κι' ἐσὺ μὲ τοὺς μεγάλους;
 μὲ πόδια στραβοκάνικα, μὲ πόδια πῶχουν κάλους;
 Ἄνάμεσά τους ἔκαμες κι' ἐσὺ δυὸ μακροβούττια;
 ἐχόρτασαν τὰ μάτια σου τὰ θηλυκὰ τὰ μπούττια;
 Σ' ἐπάτησαν ὀλόχυτα ποδάρια μὲς' τὴν πλάτη;
 Σοῦ ρίξαν ἄμμο ἐπάνω σου, νὰ εἰπούμε, σὰν ἄλατι;
 Πασπάλεψες; λιχούδεψες; τὴ σάρκα τὴν ἀφράτη;
 Ἐμπῆκες ἀπὸ κάτω του, ἐπέρασεσ στὰ σκέλια;
 Δροσίστηκες; Ἐγλέντησε; δοκιμάσεσ τὰ γέλοια;
 Πῆγες νὰ ἰδῆς πῶς κολυμβοῦν ἀνάκατ' ἀγκαξέ;
 Τόσον καιρὸ τι ἔκανες λοιπὸν, ἐσὺ χαξέ;
 Λέγε τι κάνεις; τότ' ἐσὺ στὸν κόσμο, πού γλεντιάει;
 και πάει μὲρὸς στὴν ἐπαυλι τοῦ Σπ. και κολυμάει;
 χορεύει, ξεμπουρίζεται τὴ μπάλα παίζει Ἀδλο,

ξαπλώνεται τὰ μπρούμυτα και βλέπει πρὸς τὸν... Μῶλο;

Κ.—Ἡ καλὰ κάνουνε θὰ πῆς σὲ τούτη ἴδω τὴν πλάσι;
Κ.—Δὲν ξέρω... μὰ τοὺς εὐχομαι καθέννας νὰ προφθάσῃ
τὸ πᾶν νὰ δοκιμάσῃ

γιοτ' ἢ ζωὴ εἶναι λιγοστή κι' ἀμέσως θὰ περάσῃ
Φ.—Κι' ἐγώ;... δὲν εἶπα τίποτε... κι' αὐτ' εἶναι ρεζιλίκια
κι' οὔτε ζητῶ νὰ μοῦ τὰ πῆς, νὰ δώσω χαρβαλίκια
μὰ οὔτε και με γνωρίζει.

Ἄν θέλει ὁ κόσμος νὰ γλεντᾷ και νὰ διασκεδάσῃ!!
Ἄν εἶναι τοῦτο ἀρεστὸ στὸν κόσμο νὰ τὸ κάνῃ,
κι' ἐμένα μοῦ εἶναι περισσό... τοῦτέστι... παραφτάνει!...

Κ.—Ὅμως δὲν μοῦπες τίποτε ἀκόμη γιὰ καιμία...

Φ.—Στάσου λιγάκι νὰ σκεφθῶ νὰ ψάλλω μία, μία...
Εὐρῆκα! Κι' ἂν εἶς' ἔτοιμος σημειώσι νὰ πάρῃς
τὸν Φρέντην πρῶτον, φίλε μου, κουράσου νὰ σκιτσάρῃς
π' ἀλοιφέται διηνεκῶς με βαζελίνης στρώμα
μήπως μαυρίσῃ τᾶσπρο του κι' ὄραϊο, πῶχει χρωμα
ποῦ πάντοτε ποζάροντα θὰ ἰδῆς ὡς χορευτὴ
κι' ὄραϊον, ὡς ὁ Ἄδωνις με λάστιχο σκουφί.

Κ.—Κι' αὐτόν, ποῦ λένε «Βούτυρε» μὰ κι' ἔχ' ὄραϊο σῶμα,
ποῖος εἶναι; ποῦ τὸν ψάλλοννε συχνά, πυκνά στο στόμα
γιὰ ν' ἄρχεται στο μᾶνιο του πρὸ πάντων κοστyme
και ὄχι πάντα νὰ ξεχνᾷ, ὡς γίνεται σ' ἐμέ;

Φ.—Αὐτός; Αὐτός... δὲν λέγεται σὰν ξένος διπλωμάτης

Κ.—Μὰ τότε Μπρρ... και λέγε μου ἂν ἔρχετ' ὁ Σταμάτης

Φ.—Ὅχι! Ποτέ δὲν ἦρθ' αὐτός, ἀλλὰ αἱ Τζ... κι' ἐν πρώτοις
ἀφοῦ τὰ φιγουρίνια του ἐλάβαν ἐξ Εὐρώπης
κι' ἐφτιάσαν τὰ κοστούμια τους ἀπὸ μαῦρο μετάξι
κι' ἐκέντησαν τριαντάφυλλα ἐπάνω του με τάξι.
κι' ἢ Ελλ... τοῦ Πετρ... σὰν εἶδ' αὐτὸ
τοῦ σκύλου φτιάνει μπανιερό
δεινὴ περιγελάστρα
καίτ' εἶναι σὰν τά... κάστρα

ἐν φ' αὐτὴ κατέφθασε χωμένη σ' εἶα ράσσο
σχιμένο, με τριαντάφυλλα, ποῦ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω!!

Κ.—Ἦταν ἢ Μις Ἐλ. κατ' ἐκεῖ;

Φ.—Ἦταν... Μὰ μόνον ἔπαιξε τὸ τόπι της αὐτῆ,
μαζῆ με τὴν κουνιάδα της ἐπίσης θελακτικῆ
και μὴ Ἀθηναῖα νεαρά!! τὴ Λ. Π. ὄραϊα
ποῦ κάνει με τὴν Λ. Κ. πάντα χουσιή πορέα
μὰ και με χάρι θαυμαστὴ σπουδαία κολυμπάει
κι' ὁποῖος τὴν ἴδῃ φίλε μου, ποτέ, δὲν τὴν ξεχνάει.
Τὴν Ἰσμ. τοῦ Ηρ. εἶδα ἐκεῖ, συχνά, πυκνά ποῦ πάει
ὄραϊα, ἀψήφηκε μαλλιά π' ἐφθᾶσαν στο λαιμό της
κι' ἀστράφει ἀπὸ τὴ χάρι της τ' ὄραϊο πρόσωπό της,
τὴ Φ. Κρεμ. βλέπω νᾶρχεται μαζῆ με τὰ παιδιὰ της,
ποῦ δὲν τ' ἀφίνει μὴ στιγμῆ, ποσῶς, ἀπὸ κοντὰ της.
Τὸν Κώστ. Τριάντην γελαστόν, ὄν και ἀνυπομόνως
προσμένουν ἢ μαθητριάς, ὡς δάσκαλον συγχρόνως
και ἀκόμη ἐσημείωσα ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος
τὴν κυρά Μ. Ἀχ! τὴ χαρὰ κι' ὄραϊα ἰδιαιτέρως
μία πλαγγόνα ζωγραφιά!, ἄχ φίλε μ' ἢ ὁποῖα
νὰ κάνῃ πάντα ἔρχεται ἡλιοθεραπεία

Κ.—Ἄλλοι δὲν ἦσαν;

Φ.—Ὁ Ἀχιλλεὺς ψιλός, λιγνός σὰν στέκα
ποῦ γδύνεται και κολυμπᾷ, ὡς νὰ μετρήσῃς δέκα,
ὁ Α. Π. κολυμπιστῆς και πάντα κουμπωμένος
με λαστιχένια πέδιλα σὰν ἄγριος ντυμένος.
Και ὁ Οὐμβέρ ὁ Πάσκ μαζῆ σ' αὐτοὺς χαριτωμένους,
ποῦ κολυμπᾷ σὰν φάλαινα φυσῶντας ὁ καυμένος!
κι' ἕνας ξανάλατος κοντὰ περιεργος κι' ἀρούκατος
και κάποιος κακοτράχαλος ποῦν' πάντοτε ξεσκούφωτος
Ἐκεῖ και ἢ Ἀργυρ... τοῦ Γ. μικροῦλα κολυμβάει
μελαχροινὸ και νόστιμο, μοντράκι, σὰν τὸ Μᾶν
γλυκεῖα πολὺ και συμπαθῆς ὡς φυσιογνωμία
κι' ἢ Ἐλ. Τοκ... κάποτε κι' ὁ ἄγνωστος Πουλις
ποῦ μόνος του τὸ μᾶνιο του λαμβάνει... σ' ἰλ βουὺ πλῖς !!

νὰ μάθῃς φουρκάρᾳ...

και δοτις ποῖε πάντοτε μέσ' στὰ βαθεῖα νερά
μακρὰ πὸ κάθε ματμαζέλ και κάθε μιὰ κυρά
κι' ὁ Μπιρμπ. ὁ Μπ. ὁ θαλερός ποῦ μοιάζει τὸ Βουλκάνια
και μόλις φθάσῃ ταραχὴ συμβαίνει μέσ' τὰ μᾶνια!
και κόρες Γερουσιαστῶν και βουλευτῶν ἀκόμη
και ὅσας ἄλλες βγάνουνε ἐκεῖθε πέρα οἱ δρόμοι.
κι' ἢ Ἄλμ. κι' ἢ Μπ. τοῦ φίλου μας τοῦ Γερουσιαστοῦ
ποῦ ἐσώθηκ' ἀπὸ πνίξιμο ἐκ θάρρους θαυμαστοῦ.
τοῦ Γιώργου Σαμ. ποῦ πρόσφτασε ἀμέσως νὰ τὴ βγαλῆ
εἶδ' ἄλλως θὰ θρηνοῦσαμε σ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρογάλι,
ὡς εἶδα με τὸ κρᾶλι,

μὴ κόρη ὄραϊα τῶν Πατρῶν, ὡς λέν μικροὶ μεγάλοι!
γι' αὐτὸ συγχαρητήρια στὸν Γάμα στέλλω πρώτος
χωρὶς νὰ γράφω τῶνομα και γίνῃ πολλὸς κρότος!
μὰ με τὸν τρόπον τὸν ἀβρῶ!

μᾶς ἔσωσ' ἕνα θησαυρό!
κι' ἂν θέλῃ αὐτός νὰ κρύβεται πολὺ μετριοφρόνως
ἐγὼ μπροστά σου τὸν πετῶ και τὸν συγχαίρω μόνος.

Κ.— Μωρέ...

Φ.— Αὐτὰ εἶνε ποῦ εἶδα γ'ὼ στὰ γαλανὰ νερά,
ποῦ εἶδα κάθε ματμαζέλ και ἀφρόπλαστη κυρά.
και τράβα νὰ τὸ ἰδῆς και ἐσὺ και χώνεφτο καλά
γιὰ νὰ διαβῆς τὴ ζῆσι σου ὄραϊα, μπουνταλά.

Στοὺς συνδρομητᾶς μας πάλι στέλλω εὐχὰς με τὸ τσουβάλι

Στὸν κύρ Λίαν Χατζανδρέου ἀποστέλλω μὴ ντουζίνα
ἀπὸ σκύλους διαλεγμένους ἀπ' τὴ ράστα τὴν περὶ φίνσο.
Στὸν Ἠλίαν Ἀλεξάνδρου νόμους, κώδικας κι' ἀδράχτι
γιὰ τοῦ μέλλοντος τὸ νᾶχτι

Στὸν Ἠλίαν Ρεμποῦ στέλλω ἀνοικτὴν βιβλιοθήκην
κι' ἐκεῖ μέσα νὰ τὸν ἴδω νέον Ὀλυμπιονίκην.
Στὸν Ἠλίαν Δημητρίου εἰς τὴν Πτέρην τρεῖς πελάταις
μὰ κι' αὐτοὶ νὰ τοῦ γυρίζουν κάθε λίγο τῆς δυὸ πλάταις
μὰ τοῦ εὐχομαι τὰ κέρδη νᾶν' πολλὰ και τακτικά
και στὸ Λία τὸν Σπανόπ'λον μίαν βίλλαν και λεπτὰ
Στὸν Στουνόπουλον Ἠλίαν δίκας εὐχομαι με χῆμμα
και πελάτας ποῦ πληρώνουν αὐθωρεῖ και παραχρημα.

Στὸν Ἠλίαν Βλάχον στέλλω Διδακτήρια και ἄλλα
κι' ἵνα σβύσῃ κι' ὁ καῦμός του τοῦ τὰ στέλλω περὶ μεγᾶλα.
Στὸν Ἠλίαν Μιχαλόπ'λον αὐτοκίνητον κλειστόν,
ἀφοῦ τώρα ξεχωρίζει ἐκ τῶν ἄλλων τῶν ἀστῶ
Στὸν Καραμπελιὰν Ἠλίαν στέλλω ψήφους στο τσουβάλι
γιὰ τὸν ὑποψήφιό του στὴν κομματικὴ του πάλη.

Στὸν Δημόπουλον Ἠλίαν στέλλω μία καρδερίνα
μὴ δουλειὰ σ' ἐφημερίδα ἀπ' τὴν Πάτρα ὡς τὴν Ἀθήνα.
Σύγγραμμα φιλοσοφίας νὰ διαβᾷς ἀπὸ λιγάκι
και τὸν Ἀγγελο κουρέα νὰ τοῦ στρίβῃ τὸ μουστάκι.

Εἰς τὸν Ἠτα Κατσαντώνην δικηγόρον στὴν Ἀθήνα
τὴν εὐχὴ μας τὴν περὶ φίνα
νὰ κερδίξῃ κάθε μέρα, νὰ γλεντᾷ καθημερ' νῶς
μὰ νὰ μὴ τὸ λήθῃ ὅμως, ἐὰν θέλῃ... κανενός.

Στὸν Ἠλίαν Ἀγγελόπ'λον πῶχει μοῦσι δυὸ... ποδάρια
ἕνα ὑμίψηλον καπέλλον και γεμάτον με δολλάρια

Στὸν Ἠλίαν τὸν Μεργούπην τὸν συμπέθερον και φίλον
πολυθρόνα γιὰ γραφεῖο γιὰ νὰ γράφουμε τὸ φύλλον
κι' ἐπὶ πλέον ποῦ τ' ἀρέσουν δύο γάταις κι' ἕνα σκύλον
Εἰς τὸν Λίλην Κανελλόπ'λον πῶχει τώρα κάποια ζάλη
γιατὶ εἶναι βουτηγμένος εἰς τοῦ κόμματος τὴν πάλη
αὐτοκίνητον ὄραϊον μὰ... δεμένο στο... τσουβάλι!

Στὸν Ἠλίαν Λαζαρόπ'λον πῶχει ξεχωρητὴ χάρι
και πηγαίνει κορδωμένα
και γελᾷ χαριτωμένα

Ἡ «Καμπάνα» ἕνα μαστοῦνι,
ποῦ τοῦ μοιάζει, θὰ τοῦ πάρῃ
και στο τέλος ἀποστέλλω και πρὸς ὄλους τὴν εὐχὴ
πολλὰ χρόνια κι' εὐτυχῆ.

Ἄγορᾶστε νὰ διαβᾶστε τοῦ Βερροῖόπ'λου τὸν «Ἀπέλλων»
δοτις βγαίνει κατὰ τόπευς κι' ἔχει δυὸ δραχμὰς και μόνον